

Arthas skæbne

Himlen var mørk og tung af nattens endeløse mørke, der var spredt ud over hele himmelhvælvingen. Et par enkelte stjerner hang i det uendelige mørke, og andre var fuldstændig henlagt i mørket, når kulsorte og uigennemtrængelige skyer, langsomt og dovent gled over nattehimlen, på vej mod et usagt mål, dybt ude i horisonten. Halvmånen, så tynd som en afklippet negl, hang på himlen, og lyste med et majestætisk, nærmest magisk skær, der gennem sprækkerne ved de mange skyer, kastede et mystisk lysskær over skoven, som ville noget der aldrig før var sket, ske denne nat, med halvmånen som vidne.

Stjernerne gav genskær i Arthas øjne, der iagttog et syn, hun havde set så ofte og tit, de sidste mange hundrede år. Hun sad i hendes seng, stirrede ud af det glasløse vindue, hvorigennem vinden blidt blæste, og fik hendes livløse hår til at danse. Hendes arme holdt om benene der var trukket op til kroppen, og hagen hvilede på de tynde arme. Hun havde altid været spinkel, men i løbet af de sidste par år, var hun vokset ind ad og var kun skygge af sig selv, en skygge af en fordums tid, hvor hun havde lignet de andre. Det før så glansfulde, nøddebrune hår var uplejet og livløst, hang ned af hendes ryg og arme, dækkede hende som en nøddebrun kappe, der forsøgte at skjule et håbløst og forfaldet tilfælde af en elverprinsesse.

I sengen ved siden af Artha, lå hendes mand og sov. Hans overkrop var bar og muskuløs, og viste den pæneste elverteint der fandtes, som både var pletfri og havde samme farve som månen. Hans perfekte ansigt lignede en statues, som han lå med lukkede øjne og sov; hans brystkasse bevægede sig roligt

op og ned, den ene arm lå over mod den side hvor Artha sad, som ville han holde om sin hustru. Andur var denne skønne elvers navn, prins Andur af Loreen. Arthas pine og plage.

Det følte som tusind langtrukne år siden, at Andur var kommet til den by Artha boede i, men det drejede sig kun om enkelte år. Hun huskede stadig den dag hun havde set ham for første gang. Det havde været en varm sommeraften da han og hans folk havde reddet ind på gårdspladsen. Hendes fader havde straks inviteret Andur og hans ryttere til middag, og til et længere varigt ophold i familiens prægtige bolig, hvis Andur ville. Det havde været Andurs plan kun at overnatte, men da hans blink under middagen, faldt på Artha, den underskønne Artha, havde han forelsket sig på stedet.

Opholdet i hendes faders hjem blev forlænget og Andur havde forgæves forsøgt at smigre sig ind på Artha. Til sidst, efter at han havde opdaget at søde ord og dyre gaver, der ikke en gang blev brugt, ikke havde været løsningen, havde han gået til Amarth, Arthas fader og erklæret sin dybe kærlighed til hans datter.

Artha kunne stadig huske da hun med glimtende tårer, der som små perler trillede ned af hendes kinder, havde løbet ned til floden, hvor Lardan havde stået og betragtet trækronernes kalcedon farvede blade og lyttet til flodens rislende vand.

"Han har lovet mig bort!" græd Artha, da hun begravede sig i hans favn. "Han har lovet mig bort til Andur!"

"Hvad?" havde Lardan fremstammet, bleg i ansigtet som månen.

"Jeg vil ikke, elskede Lardan!" hulkede Artha, med hovedet presset ind mod hans bare,brune bryst. "Jeg elsker kun dig.

Jeg kan kun leve med dig! Jeg vil ikke kunne leve med den elver, ikke resten af mit udødelige liv!”

”Der er ikke noget vi kan gøre, min elskede,” hviskede Lardan, mens han pressede hende hårdt ind til sig. ”Din faders vilje, er hans lov. Vil han ægte dig bort til denne Andur, så vil det ske, uanset hvad vi gør.”

”Kan du ikke gøre noget, min Lardan?”

”Jeg ville ønske jeg kunne. Men hvad kan én som jeg, stille op mod prinsen af Loreen og hans urokkelige vilje? Selv hvis jeg ægtede dig lige nu, lige her ved vores vidunderlige sted, så ville det ikke ændre noget. Din faders løfte er som skrevet i sten. Det kan ikke slettes. Der er intet vi kan gøre.”

Artha løftede sit hoved og så med samme intensitet og hårdhed som der altid var at finde i Amariths øjne.

”Vi løber bort,” sagde Artha og forsatte trods de udbrud der kom fra Lardan. ”Elskede, vi flygter. Væk fra skoven, væk fra løftet, væk fra det hele! Vi kan bosætte os i en anden skov. Skabe vores eget folk! Leve i fred og ro i en evighed!”

Artha snurrede lykkelig rundt i græsset, sorgen efter den frihed og kærlighed hun ville miste, var borte; nu herskede kun forventningen til et nyt liv.

”Artha, min vidunderlige elver, det kan vi ikke. Der vil vente en hårdere straf end denne, hvis vi gjorde sådan.”

Smilet var forsvundet fra hendes skønne ansigt, og tårerne dukkede atter op i øjnene, netop som Artha vendte sig om og løb sin vej.

Artha vendte sit blik mod nattehimmelen. Det var ganske få år siden, og de fleste elvere ville sikkert have husket det som gårsdagen, men for Artha var det mange. Hendes frihed var revet væk fra hende den dag, og den sidste gang hun så sin

Lardan, havde været da hun med tårer i øjnene, var reddet væk fra sit hjem, sin skov, sit liv.

Lardan havde stået skjult bag træernes tykke stammer og grønne grene, og sendt hende et blik, så fyldt med kærlighed, at hun var begyndt at græde igen. Hun måtte væk fra sit livs lys, den eneste elver hun elskede, for den elver der havde ægtet hende mod hendes vilje, var forfærdelig og en hun aldrig ville kunne tilbringe evigheden med.

Artha sukkede. Andur rørte sig i sengen; vendte sig om og mumlede hendes navn, men det sendte ingen tunge af ild op igennem hende af glæde, som det ville have gjort hvis Lardan havde sagt det. Andur elskede hende højt, det havde hun ingen tvivl om, men hun hadede ham for at have berøvet hende hendes frihed, den elver der rigtigt skulle have lagt ved siden af hende. Den elver hun havde mødt for så mange år siden, da livet og skoven stadig havde været ny for hende.

Floden havde klukket fornøjet, da hun havde stukket sine bare tæer i det lave vand ved flodens bred. Det kølige vand var en lindring mod hendes ømme fødder, der var trætte af at bære hende, på hendes udflugt i skoven, hvor hun undersøgte alt længe og nøje. Artha lænede sig op af skråningen, sørgede for at hendes kjole ikke rørte vandet og lukkede øjnene. Da var en skygge faldet over hende.

En underskøn, ung elver, måske i sine første hundred eller tohundred år, stod over hende, holdt en hånd frem, som troede han at hun var faldet og landet ved skråningen ned mod floden. Hun følte sig fornærmet. Alligevel havde hun grebet hans hånd, der med et blidt tag, havde trukket hende op på benene og hvorefter han forsigtigt børstede jord, grene og tørre blade af hende, med sin ene frie hånd. Den anden holdt om Arthas

yndige hånd, og da han ville give slip, tog Artha hårdt, men blidt omkring hans og så ham ind i øjnene som en ung, forelsket pige, der for første og eneste gang i sit liv, mærkede kærlighedens blide berøring.

Han havde præsenterede sig som Lardan, en elver fra skoven, som blot havde været ude at gå en tur, da han havde fået øje på hende og troet hun var faldet i floden. Artha havde følt sig i så godt selskab, at hun havde aftalt at mødes med ham hver dag, lige ved floden. Mange vidunderlige år var gået med det, og nu var det slut.

Nu stod Lardan sikkert ved bredden spejdede rundt i området, håbede på at fange et glimt af hende. Men der var gået så lang tid, han kunne umulig stå der endnu. Hun havde bedt ham om at vendte på hende, for hun ville komme tilbage til ham. Han havde lovet at blive, og hun var sikker på han stadig holdt ord.

"Alt for dig, min elskede," havde han hvisket og kysset hende i håret.

Artha kastede et vredt blik på Andur, der roligt sov videre, uvidende om sin hustrus raseri og had, der var vendt mod ham. Han havde kostet hende så meget. Havde han ikke opdaget hendes kolde afvisninger? Artha rakte ind under sengen og fremdrog en kniv, der var stukket ind i træet; den skinnede i halvmånens falme lys.

Hun vendte sig om mod Andur, kravlede ind over sengen og satte sig til rette ved ham; kniven var højt hævet over hovedet på hende, parat til at hugge ned i Andur. Den elver der havde taget hendes livs kærlighed. Selvom kærligheden havde været ukendt for alle, kunne han ikke tillade sig at gøre det mod hende. Havde hendes far kendt til det, ville han alligevel gå

med til det. Den kærlighed som Artha og Lardan delte var forbudt, det vidste alle. Det var bedst at splitte de to parter, fjerne dem fra hinanden og sørge for, at de aldrig så hinanden igen.

Men Arthas vilje var urokkelig. Selvom det var år tilbage, voldte det hende stor smerte. En smerte hun ville ophøre nu ved drabet på den elver, der valgte at tage hende til ægte. Hellere leve med Lardan og havde dræbt Andur, end leve i århundreder med ham og aldrig se Lardan mere.

Blæsten strøg om hende og hun følte det som om noget bad hende om at gøre det, at dette var hendes skæbne. Det var hendes opgave at dræbe Andur.

Artha løftede kniven højere op og stødte den nedad.

Kniven ramte Andur lige ved siden af hjertet og hans øjne blev bragt åbnet, og munden var ved at forme et skrig. Artha pressede sin hånd mod hans mund, og fik kvalt skrigene, mens hans hånd forgæves forsøgte at skubbe hendes hånd væk. Hurtigt blev han slap og da han ikke trak vejret længere, gav hun slip.

Han lå stille i det månelys der strømmede ind gennem vinduerne. Artha vaskede sine hænder fri for blod i en skål, trak i noget ordentlig tøj og fandt en bylt frem, fra et hemmeligt skjul. Det sidste hun gjorde inden hun forlod rummet, var at dække Andurs lig til med tæppet. Derefter skridtede hun ud, tog sin hest fra stalden og red ud i natten.

* * *

Artha og hestens åndedræt var den eneste lyd i natten. Ovenover dem hang halvmånen og skinnede ned til dem og

blev genspejlet i hendes øjne. Hun kiggede rundt i skoven, overvejende om hvilket vej hun skulle tage hen til Lardan. Hun havde ikke rigtig lagt mærke til vejen, da hun i tidernes morgen var blevet bragt til kongeriget Loreen.

”Følg månen,” hviskede Artha, henvendt til hesten, da hun strøg den over den svedige flanke. Hesten satte i trav længere ind i skoven, og selvom mørket stod til begge sider på hende, snart omringet hende, kunne Artha ikke lade være med at le. Endelig var hun fri. Fri til at styre sit eget liv.